

Proua Vanessa Blake
23 Westmoreland Avenue
Godalming
Surrey
GU7 8PB
20. august 2015

LUGUPEETUD PROUA BLAKE!

Kirjutan Teile seoses Teie isa, surnud Andrew Chapman *Esq.* pärandusega. Tema testamenditaitjana olen kohustatud teile ja teie õele preili Samantha Chapmanile teada andma, et olete hr Chapmani päranditombu ainupärijad. See koosneb kinnistust, mis kannab nime Kõrts Täht ja Kuuepennine aadressil Sixpence Lane, Little Monkham, Shropshire, SY6 2XY.

Oleksin tänulik, kui võtaksite minuga esimesel võimalusel ühendust pärandi vastuvõtmisest teadaandmiseks ja selleks vajalike dokumentide vormistamiseks.

PARIMATE SOOVIDEGA

Quentin Harris
Advokaadibüroo Harris & Taylor

ESIMENE PEATÜKK

Nessie piilus läbi esiklaasi ööd, põrnitsedes pimedust, mida isegi täistuled oluliselt vähendada ei suutnud. „Oled sa kindel, et me peame järgmiselt ristmikult vasakule pöörama?“

Kõrvalistmelt kostis napp ohe. „Seda navigatsiooniseade väidab, ehkki me oleme kogu kuradima tsivilisatsioonist nii kaugel, et ilmselt on see omadega samamoodi rappa läinud nagu meie.“ Samantha andis seadmele prooviks kerge müksu ja jõllitas ekraani. „Viiekümne meetri pärast vasakule.“

Nessie vajutas jala pidurile, üritades asjatult tintmustas puudereas mingit tühimikku leida. „Ainult et minu meelest siin ei ole teed.“

„Sina oled ju siin varem käinud,“ andis Sam vastu. „Mina mõtlesin, et sa tead teed.“

Teadsingi, tahtis Nessie selgitada, aga siis oli valge päev ja mulle juhatas teed advokaadi sekretär, mitte õde, kelle meelest mul on orienteerumisega probleeme ja kes nelja sekundiga rahulikust seisundist raevuhoole ümber lülitub. Ütlema ta seda siiski ei hakanud. Ühtlasi ei hakanud ta mainima tõsiasja, et kui Sam oleks teeleasumiseks kokkulepitud ajal valmis olnud, poleks neil vaja nüüd pimedas seigelda. Selle asemel keskendus Nessie Sami väite kohaselt iga hetk saabuva kõrvaltee leidmisele.

Veel mõni sekund ja ta nägigi seda: pääs pigem metsarajale kui teele, mida takistas ketiga suletud tõkkepuu. Ta peatas auto. „Ma olen üsna kindel, et see küll õige koht ei ole.“

Sam rebis ärritatud turtsatusega navigatsiooniseadme seda tuuleklaasil hoidnud aluse küljest lahti. „Issand küll, ilmselt on postiindeks vale,“ kähvas ta ekraani torkides. „Kas sa kontrollisid seda enne sisestamist?“

Nessie teadis, et oli seda teinud. Ta oli advokaadi antud dokumente korduvalt lugenud, soovides kindel olla, et aadress on üksikasjadeni õige, ning endale kinnitada, et ta pole kogu päranduseasja unes näinud. Kuid Sami pahameelepuhang pani ta enesekindluse proovile. Ta silmitses oma käsi, mis värisedes rooli külge klammerdusid. „Enda meelest küll. Äkki läks midagi valesti.“

Sam hingas korra pikalt ja aeglaselt. „Ei, anna andeks. Ma ei tahtnud endast välja minna, mul on olnud mõned rasked nädalad, tead küll ...“ Ta suu käändus vildakaks naeratuseks ja ta näitas õle navigatsiooniseadet. „Siin ei ole niikuinii levi. Selle vidina peale lootma jäädes võime Little Monkingi asemel vabalt välja jõuda Luxembourgigi.“

Nessie näole tõi see murelikkusest hoolimata muige. „See on Monkham, mitte Monking. Ja oli olemas juba William Vallutaja päevil.“

„See on karutagumik, ei muud,“ pobises Sam ja lasi navigatsiooniseadmel endale sülle kukkuda. „Mis siis nüüd edasi saab? Jääb sulle midagi tuttavat silma?“

Nessie silmitses ümbrust ja püüdis ette kujutada, kuidas tee päevavalguses välja näeks. Mõtle, ütles ta endale. Mis tuli pärast vana kaarsilda? Ringristmik? „Võimalik, et järgmise kurvi taga on ristmik,“ sõnas ta aegamisi, lootes, et mälu teda ei peta. „Ma arvan, et sealt pöörasimegi vasakule.“

Sam toetus vastu istme seljatuge. „Selgitame välja.“

Nessie lükkas sügavalt hinge tõmmates autole käigu sisse ja nad hakkasid taas sõitma. „Mida see koht siis endast kujutab?“ uuris Sam. „Kas me oleme täiesti arust ära?“

Nessie manas vaimusilma ette Little Monkhami keskel, laitmatu haljasala servas seisva Tähe ja Kuuepennise, mille mustvalget vahvärki rõhutas talvine päikesepaiste. „Nagu ma sulle ütlesin, on see minu meelest ehitatud 17. sajandil.“

Sami näole ilmus hetkeks piinatud ilme. „Uhh, vana. On seal vähemalt dušš ja keskküte olemas?“ Ta judistas end ja heitis taas pilgu navigatsiooniseadmele. „Ja wifivõrk?“

Nessie meenutas ülemise korruse korteris nähtud mõranenud emailiga kaetud vanni kohal tilkuvat dušitsikut ning puittaladega kõrtsitoas laiuvat hiiglaslikku kivikaminat. Ta noogutas. „Dušš ja küte on olemas, ehkki mõlemad vajaksid kõbimist – tegelikult tahab terve see koht kõvasti tööd. Mind üllataks, kui seal internet olemas oleks, aga selle probleemi saab hõlpsasti lahendada.“ Ta kõhkles viivu ja otsustas siis riskida. „Ausalt öeldes arvasin, et sa oled rõõmuga nõus mõnda aega ilma internetita elama.“

Sam vaikis, kui nad kurvi läbisid, ja Nessie küsis endalt sugugi mitte esimest korda, mis oleks saanud siis, kui isa, kellega nad enam kui kaksikümne aastat suhelnud polnud, poleks neile seda kõrtsi pärandanud. Temal endal kulgenuks kõik arvatavasti vana-viisi: ta elaks endiselt Patrickuga, kuigi nende abielu oli oma aja ära elanud ja nad liikusid koos edasi vaid inertsist. Kuid Samiga olid asjalood teisiti, tema oli väljapääsu oluliselt enam vajanud. Ning see oli saabunud mõlema jaoks ootamatust kohast.

Tee servas ilmus nähtavale suunaviit. „Little Monkham, üks miil,“ teatas Sam võidukalt. „Kellel seda tehnikat ikka tarvis läheb?“

Nessie ei osanud arvata, kas öde pidas silmas navigatsiooniseadet või internetti või mõlemaid, kuid see tuletas talle taas meelde, et vähemalt osaliselt oli Little Monkhami mineku taga soov end peita. Ja üks sobinudki ju haavade lakkumiseks kõige paremini koht, kust keegi neid otsida ei oskaks?

„Just nimelt,“ vastas Nessie ja pööras auto külla viivale teele. „Ehk on eksimises siiski ka midagi positiivset.“

Kui nad Little Monkhami sisse sõitsid, kumbles külaplats tänavalaternate merevaiguldses valguses. Sõjamälestusmärgist möödud koera jalutav mees peatus, et möödasõitjaile kaabut kergitada. Nessie tõstis areldi talle tervituseks käe, aga Sam jõllitas mehele lihtsalt vastu.

„Me pole ju ometi ajas tagasi 1950ndatesse rännanud?“ küsis Sam. „On see seal tõepoolest vana sinine telefoniputka või hoopis Tardis?“

„Küllap ikka telefoniputka,“ arvas Nessie leebelt. „Kõigil ei ole mobiiltelefoni.“

Sam kergitas kulme. „Aga lauatelefon ju ikka on? Nad kõik ei seisa ju telefoniputka juures sabas?“

Nessie puhkes naerma. „Äkki seisavadki. Vaata, seal ongi kõrts.“

Täht ja Kuuepennine asus muruplatsi servas ja seda valgustas üksik täpselt ukse ees seisev vanamoodne tänavalatern. Puust kinnituse küljes rippus silt, maalitud hõbedane kuuepennine, mis tuules kergelt õõtsus. Aknaavad mõjusid valgeks võõbatud seintes tintmustade aukudena ja katus oli keskelt otsekui raskusjõule alistudes lohku vajunud. Sami läbis judin. „Ei näe just eriti kutsuv välja.“

Nessie juhtis auto parklasse ja tõmbas käsipiduri peale. „Küll asi paraneb, kui tuled põlema saame. Lähme.“

Alles siis, kui nad kõrtsi sisenesid ja Nessie lülitit vajutas, tuli talle pähe endalt küsida, kas elektriühendus on üldse veel olemas. „Oeh,“ ütles ta end täieliku tolana tundes. „Ilmselt on vool välja lülitatud.“

Sam pani telefoni taskulambi põlema. „Äkki on kuskil lihtsalt lühis. Kortteris tuli seda vahel ette. Mis sa arvad, kus siin elektrikilp on?“

Nessie meenutas taas kolmeteistkümneaastase abilise korraldatud kiiret ringkäiku. „Ma ei tea. Siin on kelder. Äkki seal?“

Ta õde krimpsutas vastikusega nina. „Imeline. Kuidas ma sinna keldrisse pääsen?“

Aknad olid väikesed ja neist sisse kumava üksildase tänavalaterna valgusest polnud suuremat abi. Sami telefoni valguskiir valgustas ta nägu ja kui ta selle allapoole suunas, ka põrandat, kuid suurt muud ei midagi. Kõikjal ümberringi võimutsesid pimedus ja varjud. „Mm ... äkki leti tagant,“ pakkus Nessie, püüdes tõrjuda ebameeldivat tunnet kuklas. „Seal on minu meelest uks ja trepp. Oota, ma näitan sulle.“

Aga Sam oli juba liikvele läinud, ta telefonist paistev valgustäpp hüples pimeduses. „Ära muretse, küll ma leian.“

„Ole ettevaatlik!“ hüüdis Nessie. Tema mäletamist mööda oli keldritrepp kitsas ja kulunud – sealt oli kerge pimedas alla kukkuda.

Nessie ootas ja otsis taskust oma kõnekaardiga telefoni, mille ta oli Patricku juurest lahkudes ostnud. See oli odav plastist asi ja taskulampi sel kindlasti polnud. Aga samas piisas sellest vajadusest Samiga suhtlemiseks. Kellele tal ikka helistada oli? Ta sõbrad olid osutunud *mehe* sõpradeks, selle teadasaamine oli suhete katkestamise ja otsast alustamise lihtsamaks teinud.

Vaikus kestis. Pimedus tundus raskena ja Nessie peas hakkasid ringi tormama igat masti mõtted. Võõras koht, öine aeg – kas see polnud miljonite õudusfilmide sissejuhatus? Kedagi küll polnud läheduses, kuid kujutlusvõimet ohjeldada see ei aidanud. Sa oled kolmekümne viie, mitte viieaastane, hurjutas ta ennast, liiga vana, et pimedust karta. Sellest polnud mingit abi. Ta pidi just Sami otsima minema, kui kõrtsi sissepääsu kõrval asuva akna taga välgatas valgusesähvatus. Uks vajus kolksuga lahti ja lävele joonistus peaaegu tervet ukseava enda alla mattev siluett.

Nessie suutis vaevu karje alla suruda. „Kes seal on?“ hüüdis ta sammukest tahapoole astudes ja end oma väriseva hääle pärast mõttes põhjates. Ta jalg põrkas vastu midagi kõva ja ta kobas tuge otsides ringi: laud, järeldas ta, sellega ilmselt visata ei andnud.

Taskulambi valguskiir libises teda hetkeks pimestades üle ta näo ja pöördus siis ülespoole, tuues nähtavale mehe näo ja tumeda loki-pahmaka selle kohal. „Terekest,“ ütles mees. „Sina oled ilmselt uus omanik.“

Nessie käsi klammerdus kõvemini lauaserava külge. *Ära ole rumal, ära ole rumal, ta ei ole mingi hullumeelne psühhopaat.* Sellest hoolimata kloppis ja prõmmis ta süda rinnus nagu segane. „Nii see on,“ ütles ta nii rahulikult, kui suutis. „Mina olen Nessie Blake. Kes teie olete?“

„Owen Rhys,“ vastas mees ja Nessie märkas ta laulvat aktsenti. „Kõrvalt sepikojast. Meeldiv tutvuda.“

Pinge Nessie õlgades andis pisut järele, kui ta meenutas mõne nädala tagust kohapeal käimist: kõrtsi kõrval oli seisnud rohmaka moega hoone, selle kõrval hoov ja piltilus majake. Ah see oli siis sepikoda?

„Ma oleksin siia teile vastu tulnud, ainult ma ootasin teid tunduvalt varem,“ jätkas Owen. Nessie tundis kergendust, nähes, et mees polnud ukseavast kaugemale astunud ja näis enne lähenemist mingit kutset ootavat.

„Meil ... meil läks aega,“ selgitas ta. „Vabandust, kui te meie pärast ootama pidite.“

„Tühja sellest,“ vastas mees muretult. „Ma elan sepikoja kõrval majas. Mu poeg Luke on pimedaks minekust saadik kõrtsil silma peal hoidnud.“

Nessie noogutas ja taipas siis, et mees ei näe seda. „Selge.“

Järgnes vaikus. „Nii, kas ma ehk tulen sisse ja panen tuled põlema? Ma eeldan, et kaitse on väljas. Elektrisüsteem on vanavõitu ja selle rivist välja löömiseks pole palju tarvis.“

„Tegelikult ...“ alustas Nessie, kui teda katkestas võidukas hüüatus. Ruumi täitis korraga kahkjaskollane valgus. „Mu õde Sam,“ ütles Nessie silmi kissitades. „Paistab, et ta leidis elektrikilbi üles.“

Ta pilgutas silmade valgusega harjudes silmi. Owen Rhys oli üle 180 sentimeetri pikk, süsimusta sasina laubale langevate lokkide ja naist ainiti oma tumedate silmadega vaatav mees. Nessie otsustas, et mees nägi tõesti välja nagu sepp, ehkki ta ei osanud isegi öelda, kust ta sellele mõttele tuli, sest tegu oli esimese sepaga, keda ta nägi. Mees seisis ukseavas, raske puust piida all pisut kühnus, ühes käes taskulamp ja teise otsas sini-valgeruudulise kattega korb.

„Sa oled oma isa moodi,“ tähendas Owen taskulampi kustutades. „Teil on ühesugused silmad. Muide, tunnen kaasa. Andrew mängis külaelus väga olulist rolli.“

Nessie suutis tahtmatult kurku kerkiva norsatuse alla neelata ja selle kõhaks maskeerida. Rohelised silmad oli ainus asi, mis temal ja Samil isaga ühist oli, ja ta teadis sedagi, et mingil ajal oli Sam kasutanud nende maskeerimiseks siniseid kontaktläätsi, lihtsalt soovist end isast distantseerida. Oli raske isa ükskõik millise kogukonna hinnatud liikmena ette kujutada. Kuid siis meenus Nessiele, kus ta parasjagu oli, ning ta tundis tillukest süütorget. Millised Andrew Chapmani puudused ka polnud, ja neid oli olnud palju, oli ta

oma tütardele hetkel, mil nad seda väga vajasid, kindlustanud koha, kuhu minna. „Täna,“ ütles Nessie, suutmata midagi paremat välja mõelda.

Nad seisid hetke teineteist silmitsedes ja Nessie tundis, kuidas pinge tasapisi taanduma hakkas. Suurt kasvu mehe kohta mõjus Owen veidralt ohutuna, võib-olla seetõttu, et ta ei tulnud ikka veel lähemale. Naine kutsus end mõttes korrale, püüdis naeratada. „Kas sa tahaksid ...“

Owen hakkas rääkima täpselt samal ajal. „Kas sa tahad, et ma ...“

Mõlemad jätsid lause lõpetamata ja tekkis järjekordne lühike vaikus. „Sina enne,“ ütles Owen viisakalt.

Nessie tõmbas hinge. „Ma pidin küsima, kas sa tahad sisse astuda?“

Mees noogutas. „Ja mina pidin küsima, kas ma saan millegagi aidata, näiteks kaste või kotte sisse tuua?“ Mehe pilk vilksas külma tahmunud kamina suunas. „Kui tahad, võin tule üles teha. Kui kamin köeb, läheb siin kõik kenasti soojaks.“

Nessie tihkas viimaks pilgu mehelt kõrvale pöörata ja kõrtsis ringi vaadata, ta silmitses tolmuseid ja eri komplektidest laudu ning kulunud vaipa. Messingliistud baarileti kohal olid tuhmid, puitpinnad õllepumpade ees plekilised ja hooldamata, eenduvate taladega lagi aastate ja nikotiini toimel kollakaks tõmbunud. Enam kui pooled pirnid jõledates 1970ndate seinalampides olid läbi põlenud. Kuhu ta ka ei vaadanud, kõikjal hakkasid silma hooletusse jätmise märgid. See koht vajas kõvasti tööd. Kuid samas, mida muud neil Samiga ikka teha oli?

Ta sundis end taas Oweni poole vaatama. „Ma usun, et saame hakkama. Aga täna sellegipoolest.“

„Sa ei kujuta ettegi, kui räpane kõik seal all on,“ kuulutas baarileti tagant ruumist mürtsuga välja tormanud Sam. „Seal on Shelobi mõõtu ämblik ... oih!“

Owenit nähes ta vakatas ja ta silmad venisid suureks.

„See on Owen kõrvaltmaja sepikojast,“ ütles Nessie. „Ta on sepp.“

„Mis sa kostad,“ ütles Sam meest pealaest jalatallani takseerides. „Täitsa ehtne sepp. Püha taevas, mul on tunne, nagu oleksin ma mõne BBC ajastudraama võtteplatsile sattunud. Mina olen Sam.“

Owen noogutas tervituseks ja tegi sammukese ettepoole. Ta kergitas oma käes olevat korvi ja küünitask seda nende poole. „See on teile. Me mõtlesime, et mingeid asju on teil kohe vaja.“

Meie, pani Nessie tähele. Kindlasti pidas ta silmas abikaasat. Kas ta mitte ei maininud ka poega?

Sam trügis õest mööda ja võttis korvi enda kätte. „Suurepärane,“ ütles ta seda lauale asetades ja katet pealt tõmmates. „Kas siin on ka pudel veini?“

Oweni silmade ümber tekkisid naeratades kurrud. „Ei, ainult piim, kook, sai, selline kraam. Veini peale ma ei tulnudki, see on ju ikkagi kõrts.“

„Õige märkus.“ Sam vaatas ringi ja paistis esimest korda oma ümbrust tajuvat. Ta põrnitses hüiglaslikku õlimaali: see oli ühel lagedal tellisseinal rippuv rohmakas meremaal, täis möllavaid laineid ja tigidat taevast. „Püha kurat, see peab siit küll kaduma.“

Oota vaid, kuni sa pudelisse pandud laeva leiad, mõtles Nessie Sami Londoni korteri minimalistlikku rahu meenutades. Õde tunneb ilmselt soovi see koht lihtsalt lagedaks teha.

„See on Henry Fitzsimmons'i töö. Ma julgen arvata, et ta on valmis selle tagasi võtma, kui see teie maitsega ei klapi,“ tähendas Owen. Ta hääletoon oli leebe, kuid Nessie arvas selles kübekest etteheidet tajuvat.

„Me ei tee mingeid läbimõtlemata otsuseid selle kohta, mis jääb ja mis läheb,“ ütles ta kiirustades ja õe suunas paljutähendavat pilku läkitades. „Aga suur tänu toodud kraami eest. Väga tähelepanelik sinust.“

Oweni pilk jäi hetkeks tema peale pidama, kuid mees leppis vihjega minekule asutada vähemalt pealtnäha seda pahaks panemata. „Võtke heaks. Nagu ma ütlesin – kui teil peaks midagi vaja minema, siis elan ma kõrvalmajas. Lihtsalt hõigake.“

Ta noogutas kõigepealt Samile, seejärel Nessiele ja kummardus siis, et uksest välja astuda ja kaududa öhe sama kiiresti, kui ta saabunud oli. „No nii,“ ütles Sam muiates ja Nessiet varjamatu heakskiiduga silmitsedes. „Aega sa küll ei raisanud.“

„Sam ...“ alustas Nessie.

„Mida?“ vastas Sam kulme kergitades. „Sellest särtsust, mida ma sisse astudes sinust sähvimas tundsin, oleks pool riigi rahvast voolu saanud, muud ei midagi.“

Nessie tundis, kuidas ta põsed tulitama hakkasid. „No küll sina võid vahel lollusi rääkida. Ta on abielus.“

Ta õde kallutas pea viltu. „Kui mitte tema, siis võin kihla vedada, et siin leidub keegi teine, kes su taas sadulasse upitab.“

„Sam!“ protesteeris Nessie veel hullemini punastades. „Lõpeta.“

„Ness, pole hullu. Ega siis lahutamine seda tähenda, et nüüd on mäng läbi.“

Sami jaoks on kõik arvatavasti selge ja konkreetne, mõtles Nessie, tundes, kuidas teda valdab emotsioonipuhang, ning üritades kõigest hingest mitte nutma hakata. Õel polnud ju aimugi, mis tunne oli viisteist aastat kestnud abielu selja taha jätta, ehkki lahutuseni ta polnud jõudnud – veel. Üks samm korraga, ütles Nessie endale.

Sami hääl katkestas taas ta mõtted. „Ma ütlen vaid seda, et sul on aeg edasi liikuda. Nii, kuhu isa võis sinu meelest veini jätta? Või jõudis ta enne surma kõik ära juua?“

TEINE PEATÜKK

Järgmisel varahommikul äratas Sami katkematu plärisev undamine. Ta sulges patja vastu kõrvu surudes silmad, kuid sama edukalt oleks võinud proovida keset teeremonti magada. Ta vahtis mõnda aega võõraste ebatasasusse lakke, püüdes leida julgust varbad teki alt välja, jahedasse hommikusse õhku torgata. Ta mõtles vaevatud ohkega, kui kaugele oli ta korraga sattunud oma kuldse PR-tüdruku elust šikis väikeses Kensingtoni korteris. Temal ja Nessiel polnud õnnestunud eelmisel õhtul keskkütet tööle saada, niisiis andis magamistoas soojust üksnes nurgas radioaktiivset kuma levitav elektriline kütteseade, mis nägi niimoodi välja, nagu võiks see ta magamise ajal iseeneslikult süttida. Sam oli poole öö ajal otsustanud selle külma trotsides seinast välja tõmmata.

Voodi nägi välja sedamoodi, nagu oleks see pihta pandud saatest „Antiques Roadshow“, kuid osutunud ootamatult mugavaks ja kui ta oli täistundi tähistavate kirikukellalöökidega ära harjunud, tuli ka uni – mis oli kestnud selle hetkeni. Küllap oli seegi hea, et ta polnud suutnud tervest kõrtsist tilkagi alkoholi leida, muidu tulnuks tal korraga rinda pista pohmelli ja Londonist lahkumise võõrutusnähtudega. Aga keegi oli alkoholi peitmises ülileidlik olnud või oli Andrew Chapman tõesti kõrtsi kuivaks joonud.

Mürin peletas Sami viimaks voodist välja. Ta võpatas, kui jalad õhukese vaibaga kaetud magamistoa põrandat puudutasid – ilmselt tuleb tal varaste talvehommikute tarvis investeerida paksumesse sussidesse või ehk isegi lumesaabastesse: tema rasva põletavatest plätudest polnud siin küll vähimatki kasu. Ta vedas lödisedes mõned hilbud ülle ja astus üle kriuksuvate põrandalaudade akna alla. See oli peidetud raskete puust luukide taha,

kuid servade vahelt immitstes säravat valgust, mis ütles, et väljas paistab päike. See löi lausa petliku tunde soojusest. Ta tõmbas luugid valla, oodates alateadlikult ämblikusadu, kuid need avanesid hoopis kergelt ja ilma ebameeldivate üllatusteta. Nähtavale ilmusid hägused tinaraamides rombid ja teisel pool akent smaragd-roheline muruväli: säravas detsembrikuises valguses kümblev küla muruplats.

Sam pilgutas silmi ja astus sammukese tahapoole. „Kohvi,“ kääksatas ta käsivarsi mudides, et verd liikuma saada. „Just seda on mul tarvis. Tervet vaaditait kohvi.“

Kõrtsi ülemisel korrusel asuvad eluruumid vajasisid rohkemgi remonti kui kõrtsituba ise, mõtles Sam magamistoast kitsukese trepimademe suunas loovides. Põhimõtteliselt oli tegu elamisega läbi kahe korruse: teisel korrusel asusid elutuba, vannituba, köök ja kaks magamistuba ja pööningukorrusel veel kolm magamistuba, kuid isegi kõige optimistlikum kinnisvaramaakler poleks seda nii kirjeldanud. Sam ja Nessie olid pimedale ja vildakale pööningutrepile üheainsa pilgu heitnud ja otsustanud, et lükkavad selle majaosaga tutvumise edasi ajaks, mil on end veidi rohkem sisse seadnud. Võib-olla isegi palju rohkem. Nad olid üle vaadanud tillukese köögi, mida sisustasid erinevad liga-loga seinakapid, ohtlikult ühele küljele viltu vajunud sügavkülmaosaga külmik ja valamu, mis oli nii parkunud, et tundus, nagu oleks seda kasutatud teekruusina. Ülejäänud ruumi olid vallutanud väike ümmargune laud ja kaks logisevat tooli. Elutoas laiutasid kaks eri komplektidest diivanit, tühi raamaturiul ja vana kogukas telekas.

„Lähme parem magama,“ oli haigutust varjata üritav Nessie soovitanud. „Hommiikul näeb asi loodetavasti parem välja.“

Sam leidis Nessie alumiselt korrusel, maadlemas sedasorti tolmuimejaga, mis näis olevat pärit seitsmekümneandetest. Sel oli hiiglaslik ja raskena mõjuv plastkere, mille kohal kummus sinine kott. Nessie kasutas selle mööda põrandat nügimiseks mõlemat kätt. Ta oli lohistanud kõik lauad kõrtsitoa ühte otsa ja ladunud toolidest kokku kukkuda ähvardava torni, juba palju puhtama välimusega

kamina kõrval seisis ämber röpase veega. Mis kell ta ometi tõusis? mõtles Sam. Kas ta üldse läkski magama?

„Ness!“ hüüdis ta üle tolmuimeja mootorimürina. „Nessie!“

Õe pea nõksatas nagu kohkunud määrkassil. Sami nähes lödvestus ta pisut ja sirutas käe masinat välja lülitama. „Hommikust. Kuidas sa magasid?“

„Üsna hästi,“ tunnistas Sam. „Ja sina ise?“

„Ei saa kurta.“ Nessie pööras pilgu kõrvale ja Sam teadis, et see oli vale. Ta küsis endalt, mitu korda täpselt oli öde tõusnud, et kontrollida, kas uks sai ikka riivi, või uurida, mis tekitab arusaamatuid helisid. Kõrtsihoone oli vana, see krägis ja kriuksus, ning Nessie vaevles ka parematel päevadel ärevuse käes. Ilmselt oli ta öö otsa üleval istunud.

„Kohvi läheb?“ küsis Sam.

Nessie tegi grimassi. „Kohvi ei ole. Vabandust, enda meelest ma võtsin küll kohvi kaasa.“

„Pole hullu. Ma lähen ja ostan ühe purgi. Siin kuskil peab ju mingi pood olema.“

„Minu meelest müüakse postkontoris toidukaupu,“ ütles Nessie. „Ilmselt sealt saad.“

„Suurepärane,“ ütles Sam, kelle suu hakkas tumeda röstiga hõrgule kohvisegule mõeldes vett jooksuma. „Ma lähen vaatan, mida seal pakutakse.“

Postkontor asus mööda külaplatsi ühte serva külgeval Star Lane'il. Sam muigas telefoniputkast möödudes, oodates poolenisti, et sealt vupsab välja mõni akustilise kravikeerajaga vehkiv kentsakalt riides tegelane, kuid see oli tühi ja kasutamata. Sõjameemoriaalil olid kirjas kodumaa eest sõdima läinud ja tagasi tulemata jäänud inimeste nimed. Täpselt nagu igas külas, mõtles Sam, oli siingi sõda, mida jõuludeks lõppevat loodeti, viinud endaga hea hulga inimesi.

Postkontor oli kaheosaline, selle tagumises osas hakkas silma klaasseinaga eraldatud postiteenustelett, kus polnud kedagi, ning uksele lähemal asus veel üks lett, mille taga seisis keegi naine.

Ta oli kõhn ja hallijuukseline ning Sami sisenedes hakkasid ta silmad hiilgama. Naine kiikas üle traatraamidega prillide. „Terekest. Nii, las ma mõtlen ... teie olete ilmselt Samantha Chapman.“

Sam pilgutas silmi. „Uhh, jah, mina olen Sam. Tere.“

Naine ulatas talle paberõhukese nahaga kaetud käe. „Mina olen Franny Forster, postkontori ülem ja Little Monkhami muinsuskaitseeltsi juhataja. Kuidas te Vanessaga pärast pikka sõitu Londonist end tunnete?“

„Meil pole häda midagi,“ vastas Sam hillitsetult. Kas külas käitusidki kõik niimoodi, nagu oleksid nad elupõlised tuttavad, kuigi nad olid esimest korda kohtunud hetk tagasi? Võib-olla oli Nessie esimest korda kõrtsis käies naisega kohtunud, ehkki maininud ta seda polnud? „Ma tulin kohvi otsima.“

„Muidugi mõista,“ ütles Franny leti taga askeldama asudes. „Te jõudsite eile õhtul nii hilja kohale, et vajate kindlasti energiataseme tõstmiseks pisut kofeiini. Ja loomulikult on teil palju tööd ees, kui te tahate kõrtsi suure taasavamise tähtajaks korda ja käima saada.“

Ta napsas riulilt sinise kaanega purgi ja ulatas selle Samile.

„Suur taasavamine?“ kordas Sam nagu kaja. „Enda teada ei ole me veel sellise asja planeerimiseni ...“

„Aga muidugi, taasavamispidu on möödapääsmatu,“ ütles Franny, minnes tagasi leti taha ja asudes kassaaparaadi nuppe vajutama. „Täht ja Kuuepennine on enam kui neli sajandit külaelu oluline osa olnud. See pole enne teie isa kahetsusväärset surma kordagi suletud olnud, isegi mitte sõdade ajal. Nii et me leidsime, et kui teile sobib, siis on teine jõulupüha taasavamiseks igati kohane.“

Sam tundis, kuidas suu lahti vajuks. „Teine jõulupüha? Aga sinna on vähem kui kuu aega. Tegelikult kõigest kolm nädalat. Ja enne on ju jõulud.“

Franny silmad särasid. „Jah, selles järjekorras need asjad enamasti käivad. Nii et küllap te kiirustate tagasi? Ikka selleks, et asjaga pihta hakata!“

„Jah,“ vastas Sam jõuetult, tundes, et vajab kohvi rohkem kui iial enne. „Jah, üks muidugi.“

„See teeb kolm naela ja üheksakümmend üheksa penni,“ teatas Franny rahulolevalt noogutades ja kätt välja sirutades. „Kohvi eest.“

„Mida perset!“ pahvatas Sam enda käes olevat odava moega purki silmitsedes. Franny turtsatas, nagu ei kiidaks ta sellist kõnepruuki heaks, ja võttis Samilt tolle ulatatud rahatähe.

Sam tegi tagasiteel Tähte ja Kuuepennisesse kaks kindlat otsust: tuleb endale teadvustada, et Little Monkhami eluga harjumine kujuneb keeruliseks, ja nad peavad leidma sisseostude tegemiseks mõne muu koha.

Kõrtsi aknast piilus sisse keegi mees. Ta oli kummargil, üks käsi silmade ette tõstetud, ja muudkui jõllitas. Sam tundis ärevustorget ja pistis jooksu.

„Hei!“ hüüdis ta piisavalt lähedale jõudes. „Mida te enda meelest teete?“

Mees ajas end ta häält kuuldes sirgu ja pööras ringi täpselt samal hetkel, kui Sam ta ees peatus. „Ma otsisin uut omanikku. Ilmselt olete see teie?“

Mees oli temast pikem ja vast aasta või kaks noorem, oletas naine, ehk siis hilistes kahekümnendates. Ta oli heledapäine, pisut korratu habeme ja erksiniste silmadega, mis Sami varjamatu huviga takseerisid. Mehe õliriidest jakk oli näinud paremaid päevi ja ta teksad olid luitunud, aga kui ta naeratas, süttis ta silmades soe sära ja Sam taipas, et mees oli habemest hoolimata igati hea välimusega. Ta ei paistnud ohtlik olevat, kuid naine polnud veel valmis valvusest loobuma. Ta vedas mehe väljasirutatud kätt eirates silmad vidukile. „Kes seda küsib?“

Naeratus kadus. „Joss Felstead. Ma tulin töökoha pärast.“

„Töökoha?“ kordas Sam. „Millise töökoha?“

„Ma tegelesin siin Andrew' õllekeldriga ja eeldan, et teil läheb minu abi tarvis, kui kavatsete selle koha taasavamiseks valmis saada. Selleni on aega vaid ...“

„... kolm nädalat,“ katkestas teda Sam. „Jah, nii on mulle öeldud.“

Ta põrnitses endiselt meest ja too vaatas talle vastu, rahulikult ja ilmse teadmisege, et naine ei keeldu ta pakkumisest. Sam uuen-das oma arvamust: mees polnud lihtsalt hea välimusege, vaid lausa kütkestav. Ta ei sarnanenud vähimalgi määral laitmatult klani-tud meeskodanikege, kellega Sam Londoni avalike suhete sektoris kokku uutis, vaid oli kuidagi puhtam, värskem ja ühtlasi paeluvam. Kuid enesekindlus tuli tuttav ette, see sisemine teadlikkus omaenese sarmist, mis paistis olevat omane nii paljudele meestele, vaat et ülbus. Sam oleks võinud kihla vedada, et küla naissoost elanik-konna seas oli ta tõeline südametemurdja.

„Mis paneb teid arvama, et me abi vajame?“ küsis ta kulmu kergitades.

Joss kehtis olgu. „Ma töötasin siin üksteist aastat, tunnen keldrit nagu oma taskut. Tean, millised õlled paremini müüvad, millised vajavad jahedamat nurka, milliste puhul pärm ei setti, kui vaadid seisvad ebaühtlasel põrandal. Tean, kuidas torusid läbi pesta ja loputada, ja ärge pange pahaks, et ma seda ütlen, aga ei paista, et teie sellest eriti midagi teaksite.“

Sam tõi kuuldavale napi uskumatust väljendava turtsatuse. Mida need külaelanikud siin korraldanud olid, saatnud enne tema ja Nessie saabumist laiali infolehe nende nimede ja fotodega? See kõik oli ikka jube imelik. Ja mida see mees endale õige lubas: kuidas tema oskab öelda, mida ta teab või ei tea? „Aga äkki tean,“ vastas ta kõrgilt. „Äkki tean ma kõike, mida õlle ja ... ja torude kohta on võimalik teada.“

Mees naeratas. „Kui see nii peaks olema, siis ei lähe teil ilmselt tõesti mind tarvis. Vabandust, et tülitasin.“

Mees pöördus ringi ja asutas minekule. Sam teadis, lihtsalt *teadis*, et ta ootas, et naine ta tagasi kutsuks, tunnistaks, et tal pole halli aimugi, mida kujutavad endast totakate nimedega õlled, näiteks Mägra Perse ja Tämmas Tuhkur. Ilmselt luges ta parasjagu kümneni, enesega rahulolev muie habetunud näol värelemas. Ta ei anna alla, ei anna, *ei anna* ... aga paraku terve küla ootas, et kõrts teisel jõulu-pühäl taas ukсед avaks; sisuliselt olid nad heitnud kahele õele

väljakutsuvalt kinda ja Sam ei põrganud väljakutsete ees iial tagasi. Enamgi veel, ta polnud iialgi ühtegi väljakutset *kaotanud*. Võidu kindlustamisel oli oluline oskus teada, millal on targem abi vastu võtta.

„Oodake!“ hõikas ta end seejuures pisut põlates. „Oodake. Kuidas te ämblikega hakkama saate?“

„Nessie?“ hõikas Sam ust valla lükates ja kõrtsi astudes. „Ma tahan sulle kedagi tutvustada.“

Õde ilmus baarileti alt välja, kummikindad käes ja sõrmede vahele pigistatud tilkuv küürimiskäsn. „Mida?“

Sam suunas Jossi edasi, lootes, et mees ei märganud kahtlustavat pilku, millega Nessie teda sihtis. „See on Joss. Ta hoolitses enne kõrtsi sulgemist keldri eest.“

„Tere,“ ütles Joss ja manas vaevata näole särava naeratuse. Sam otsustas, et ilmselt tegi ta seda sageli, kasutas naeratust relvana oma tahtmise saamiseks. Ja siis meenutas ta kõiki neid kordi Londonis, mil ta ise oli olulise tehingu napsamiseks või suure kliendi võlumiseks täpselt sedasama teinud.

„Joss tahtis teada, kas meil oleks taasavamiseks valmistudes tema abi tarvis.“

Nessie kibrutas ebakindlalt laupa ja lasi käsnal baariletile vajuda. „Ah nii. Nojah, ma eeldan, et kui aeg on käes, siis tõesti, aga enne seda on veel palju teha.“

„Ma pean sulle veel midagi ütleva,“ sõnas Sam. „Tundub sedamoodi, et me korraldame suure piduliku taasavamise. Umbes kolme nädala pärast.“

„Kolme nädala?“ käuksatas Nessie, kes oli Jossi suhtes rahunenud. „Kes seda ütleb?“

„Seda ütleb Franny Forster, küla muinsuskaitsealsetsi juhataja,“ teatas Joss tõsiselt. „Ja uskuge mind, Frannyt ei taha te pahandada, eriti veel siis, kui teil on kavas Little Monkhamis mingit äri ajada.“ Ta tasandas hääle vandeseltslaslikuks sosinaks. „Viimane poepidaja, kes ta välja vihastas, pani pillid kotti ja kolis kuuesaja kilomeetri kaugusele.“

„See on ju naeru...“ alustas Sam, kuid tuletas siis endale meelde, kuidas Franny oli veel enne, kui ta üle ukسلäve astuda jõudis, teadnud, kes ta on ja kust tuleb, ning judistas end. Küla postkontori eesotsas olles oli sellisel naisel võimalik inimeste kohta väga palju teada saada. Arvatavasti polnudki väga vale eeldada, et tal võis Little Monkhamis väga suur mõjuvõim olla. Sam vaatas Jossile otsa ja tabas mehe end jälgimast. „No nii,“ ütles ta vaevatud ohet alla surudes. „Millal sa siis alustada saad?“